

## POPOLDNE

Tit Vidmar

Senca, ki v miru popoldanjem  
se z zlato lučjo vdilj prepleta,  
molk, ki lahak je kot pred spanjem,  
a vetrič venomer obeta  
s šumečim sladkim šepetanjem  
skrivnost, ki se ne razodene.  
Vem, da je res opojno čista,  
a že zagrinja v zlate pene  
jo luč, ki se utrinja z lista —  
in vse brez žalosti ovene.

## VEČERNI JEZDEC

Tit Vidmar

Samotni jezdec iz večerne zemlje  
prišel je k nam za pičel čas  
in že slovo brez glasa jemlje,  
nikoli več ne vrne se med nas.

Od sonca je obžarjen na zahodu  
in za obzorje mraku gre naproti  
in molku, zvestemu oprodu,  
veleva mirno na tej poti.

In vsi strmimo kot zakleti  
za to ponosno, slavnostno postavo —  
bilo je to pred tisoč leti,  
a za vsekdar nam je uklonil glavo.

Skoz čas in noč gre plapolaje  
s plaščem preteklosti brezdanje,  
nikdar se v sedlu ne zamaje,  
ko jezdi k smotru skozi naše sanje.